

РЕШЕНИЕ

№ 21486

гр. С., 31.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20221110150572 по описа за 2022 година

Предявен е иск от И. С. А., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Г. И.“ № 33 (вход от ул. „М.“) срещу М. К. В., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „А.“ № 9, ет. 2, ап. 5, по чл. 526, ал. 2 ГПК за осъждане на ответника да заплати предварително сумата, необходима за премахване на следния незаконен строеж, находящ се в гр. С., ул. „Г. И.“ № 33: постройка за складиране на твърдо гориво, построена в парцел XIV-5, кв. 447 по плана на гр. С., м. „Ц.“, при съседни: ул. „Г. И.“, ул. „М.“ и от двете страни сгради на етажни собствениности.

Твърди, че като взискател по изп.д. № 943/2022 г. на ЧСИ М.н П., рег. № *** на КЧСИ му е отказано от ЧСИ на 19.07.2022 г. да бъде оправомощен да извърши премахването на процесния строеж, за което премахване ответникът е осъден с изпълнителен лист по гр.д. № 486/2000 г. на СГС. Иска допускане на предварително изпълнение на решението.

В срока по чл. 131 ГПК М. К.-В. оспорва иска. Иска спиране на делото до приключване на ч.гр.д. № 11229/2022 г. на СГС, образувано по жалба на ответника срещу отказа на ЧСИ да прекрати изпълнителното производство поради липса на предмет на изпълнението. Сочи, че ЧСИ не е оправомощил ищеца като взискател да изпълни за сметка на длъжника действието, което последният отказва да изпълни, поради което иска прекратяване на делото при преждевременно предявяване на иска. Твърди, че процесният строеж е премахнат от ищеца в рамките на друго изпълнително дело въз основа на същия изпълнителен лист. Навежда, че всички изградени в собствения му парцел са законни и не отговарят на описанието по изпълнителния лист, както

и че същите сгради са със статут на паметници на културата.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Единствено лице, което има качеството на взискател, разполага с активна процесуална легитимация да иска от съдебния изпълнител да го оправомощи да изпълни действието, което длъжникът отказва да извърши доброволно, а от съда - да осъди длъжника да внесе предварително сумата, необходима за извършване на това действие (Определение № 308 от 18.06.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 257/2012 г., I г. о.), което обуславя извод за допустимост на предявения иск.

На основание чл. 526, ал. 1 ГПК взискателят следва да поиска от съдебния изпълнител да бъде оправомощен с оглед извършване на съответното действие, но посоченото няма отношение към допустимостта на иска по чл. 526, ал. 2 ГПК, както е изрично прието в Определение от 18.05.2023 г. по в.ч.гр.д. № 5435/2023 г. на СГС, което дело е приложено във връзка с обжалване на допуснатата обезпечителна мярка по делото. В случая липсва изричен отказ на съдебния изпълнител по изп.д. № 943/2022 г. на ЧСИ М.н П., рег. № *** на КЧСИ за оправомощаване на ищеца да извърши премахването на процесния строеж, като ищецът сам признава в своите обяснения в съдебно заседание на 10.07.2023 г., че липсва подобно оправомощаване, но същият има правото да иска от съда непосредствено и предварително осъждане на ответника да му заплати разноските за това заместимо действие, след което е в суверенна преценка на ищеца да поиска горепосоченото овластяване от страна на съдебния изпълнител по реда на чл. 526, ал. 1 ГПК.

Искането по чл. 526, ал. 2 от ГПК се прави в условията на висящ изпълнителен процес и няма как да бъде съединено за общо разглеждане с иск по чл. 109 от ЗС, който се разглежда по реда на исковото производство и уважаването на който е едно от предварителните условия за уважаване на искането по чл. 526, ал. 2 от ГПК (Определение № 308 от 18.06.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 257/2012 г., I г. о.).

От приложеното по делото Решение от 19.05.2023 г. по ч.гр.д. № 11229/2022 г. на СГС се установява, че е отхвърлена жалбата на ответника М. К.-В. против отказа на ЧСИ М.н П. да прекрати процесното изпълнително дело, което е допълнително потвърждава извода за допустимост на настоящото производство като образувано по допустимо предявен иск във връзка с висящо изпълнително производство. Поради това са неоснователни възраженията на ответника, че съдебният изпълнител следвало да е оправомощил взискателя да изпълни за сметка на длъжника действието, което длъжникът отказва да изпълни.

Ищецът следва да докаже, че като взискател по изп.д. № 943/2022 г. на ЧСИ М.н П., рег. № *** на КЧСИ му е отказано от ЧСИ на 19.07.2022 г. да бъде оправомощен да извърши премахването на процесния строеж, за което

премахване ответникът е осъден с изпълнителен лист по гр.д. № 486/2000 г. на СГС, съществуването на процесния строеж и разносните за неговото премахване.

С окончателния доклад по делото е отделено за безспорно, че ищецът е взискател по изп.д. № 943/2022г. на ЧСИ М.н П., рег. № *** на КЧСИ, образувано въз основа на изпълнителен лист по гр.д. № 486/2000 г. на СГС, с който ответникът е осъден да премахне процесния строеж. Горепосочените обстоятелства се установяват и от приложеното изп.д. № 943/2022 г. на ЧСИ М.н П., рег. № *** на КЧСИ, в което се съдържа изпълнителен лист от 11.06.2004 г. по гр.д. № 552/1996 г. на СРС за осъждане на ответника М. К.-В. да премахне процесния строеж.

В насока основателност на иска е доводът на ответника, че за уважаване на иска по чл. 526, ал. 2 ГПК е необходим отказ на длъжника да изпълни доброволно действието, за което е осъден с влязло в сила решение, което действие да може да бъде извършено от друго лице. В процесния изпълнителен лист осъждането е въз основа на влязло в сила съдебно решение, както е изрично посочено в самия изпълнителен лист, като действието по премахване на незаконен строеж не касае задължение *inuito personae*, тоест касае се за задължение за заместимо действие, което може да бъде извършено от всяко трето лице, а не само от носителя на същото задължение. В тази връзка ищецът има право да получи предварително средствата от длъжника, за да организира именно тя премахването на незаконния строеж.

Неоснователно е възражението на ответника, че процесният строеж вече не съществувал, тъй като бил премахнат от ищеца във връзка с реализирано друго изпълнително дело. Обясненията на ищеца, че е повреден само покривът на сградата кореспондират на двете основни и на двете допълнителни заключения на съдебно-технически експертизи (*СТЕ относно статута на процесната постройка и СТЕ относно стойността за нейното премахване*), че такава сграда все още съществува и са необходими средства в съответен размер за нейното премахване, в случая поискано от ищеца за сметка на длъжника, без по делото да са налице доказателства, че длъжникът е изпълнил задължението си за премахване на постройката, за което е осъден с влязло в сила решение.

Дали старата постройка е била реновирана, както сочи в показанията си свид. Т-М, макар че същата свидетелка сочи, че старата постройка е била съборена, което не се установява от доказателствата по делото, е въпрос, неотнотосим при изследване основателността на иска, която преценка се подчинява на това дали съществува сграда на процесното местоположение, която следва да бъде съборена за сметка на длъжника, неизпълнил задължението си в тази връзка съгласно стабилен съдебен акт.

Според устното изложение на вещото лице арг. Т. при приемането на основното заключение на СТЕ относно статута на процесната постройка

процесната постройка е на допълващо застрояване, като няма данни същата да представлява основно застрояване, като сградата е преустроявана и най-вероятно част от зидовете са изпълнени на друго място (нано) с увеличаване на застроена площ на процесната постройка в сравнение с положението към момента на издаването на изпълнителния лист за осъждане на ответника да премахне незаконния процесен строеж. Но след задълбочен преглед на всички относими чертежи, скици, кадастрални планове, писма и преписки в съответни институции относно процесната постройка вещото лице арх. Т. дава неоспорено от страните и прието по делото допълнително заключение, в което категорично сочи, че процесната постройка за складиране на твърдо гориво, преустроена в магазин, няма устройствен статут и не е предвидена като допълващо или друг вид застрояване в Подробен устройствен план - Плана за застрояване, съхраняван в архива на НАГ, Столична община, който се явява и действащ план към настоящия момент, като за процесната сграда има само кадастрално отбелязване от 1937 г. до действащата в момента кадастрална карта и кадастрални регистри. Според същото допълнително заключение на СТЕ масивната сграда, предмет на делото, е изпълнена и е функционирала като незаконен строеж, извършен без необходимите строителни книжа - одобрени проекти и издадено разрешение/я за строеж, а съобразно всички анализирани доказателства от 19.10.1937 г. до датата на издаване на Удостоверението за търпимост на 20.10.2011 г., се касае за една и съща постройка - масивна едноетажна нежилищна сграда, разположена в източния ъгъл на процесния имот/УПИ по границите със съседните УПИ XIII и XV в кв. 447; с еднакъв контур, размери и площ. Според допълнителното заключение на СТЕ относно статута на постройката в периода след 20.10.2011 г. и до м. май 2020 г. същата е удължена в северозападна посока чрез изместване на част от северозападната фасада, като по този начин, площта ѝ е увеличена с около 1,50 м за сметка на свободната дворна площ в процесния имот, като през този дълъг период - от 1937 г. до настоящия момент, същата е запазила нежилищното си предназначение, като е променяла начина на функционалното си използване - гараж, работилница, *склад*, магазин и др. Според вещото лице арх. Т. в този дълъг период би следвало постройката да е била поддържана - ремонтирана, обновявана, евентуално преустройвана вътрешно, евентуално с промяна на форма и размери на отворите по фасадата и формата и наклона на покрива, но при пълна липса на строителни книжа и след като ответниците по делото са отказали да бъдат извършени разкъртвания в характерни точки по стени и покрив, не може да се установи какви точно строително-монтажни работи са били изпълнявани, като се има предвид констатираното ѝ частично удължаване в северозападна посока в периода 2011 г. - 2020 г., подробно коментирано по-горе, което също представлява незаконен строеж по смисъла на ЗУТ.

Придобиването на статут на „търпим строеж“ по смисъла на ЗУТ с издаването на Удостоверение за търпимост № УТ-94-М-7/20.10.2011 г. за

строеж: „Едноетажна масивна постройка допълващо застрояване със ЗП 30 кв.м.“, от Директор Дирекция „Контрол по строителството“, Столична община по реда и на основание §16, ал. 1 от ПР на Закон за устройство на територията след влизане в сила на съдебно решение за нейното премахване (решение по гр.д. № 5520/1996 г. на СРС, 47 състав и решение по в.гр.д. № 486/2000 г. на СГС) е въпрос, неотносим към основателността на така предявения иск, а относим към иска по чл. 109 ЗС, който в случая е уважен с влязло в сила съдебно решение. Неоснователното действие не зависи само от това дали има позитивна административно санкция или не, когато се касае до наличие на разрешителен режим за извършване на определение действия (строеж, реконструкция и др.) , а от това дали обективно създава пречки за нормалното ползване на имота, собственост на ищеца по иска по чл. 109 ЗС (Решение от 09.04.2014 г. на ВКС по гр.д. № 5465/2013 г., II г.о.; Решение № 238 от 17.05.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1081/2011 г., I г. о.).

Предвид изложеното, следва уважаване на иска за сумата съгласно неоспореното от страните допълнително заключение на СТЕ от вещото лице инж. П. Ц., в което заключение е окончателно определена по средни пазарни цени стойността за премахване на процесната постройка с оглед и на съществуващата бетонна настилка, а именно сумата от **5367,34лв.**, която следва да бъде заплатена *по сметката на изп.д. № 943/2022 г. на ЧСИ М.н П., рег. № *** на КЧСИ* съгласно уточнителна молба от 30.09.2022 г. на ищеца И. А. (л. 6 по делото).

По разноските

С оглед изхода на делото, освобождаването с Определение от 06.10.2022 г. по делото на ищеца от внасяне на такси и разноски по делото и на основание чл.78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата от **819,69 лв.**, от които дължима държавна такса от 214,69 лв., както и депозити за изготвяне на СТЕ от 605 лв. (600 лв. за основното и допълнителното заключение на СТЕ, изготвено от инж. П. Ц., както и 5 лв. – незаплатен остатък за допълнително определения депозит по допълнителното заключение на СТЕ, изготвено от арг. В. Т.), като останалите разноски за депозити за изготвяне на основното и допълнителното заключение на СТЕ от арг. В. Т. остават в тежест на ответника така, както ги е сторил.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 526, ал. 2 ГПК М. К. В., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „А.“ № 9, ет. 2, ап. 5, да заплати на И. С. А., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „Г. И.“ № 33 (вход от ул. „М.“), сумата от **5 367,34 лв.**, необходима за премахване на следния незаконен строеж, находящ

се в гр. С., ул. „Г. И.“ № 33: постройка за складиране на твърдо гориво, построена в парцел XIV-5, кв. 447 по плана на гр. С., м. „Ц.“, при съсед: ул. „Г. И.“, ул. „М.“ и от двете страни сгради на етажни собственоности.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК М. К. В., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „А.“ № 9, ет. 2, ап. 5, да заплати по сметка на СРС сумата от **819,69 лв.** – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____